

COLECTIA
ALFA

Nu te împiedica de mine,

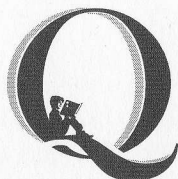
TE ÎMPEDIC!

GEORGIANA VÂJU

Georgiana Vâju

*Nu te împiedica de mine,
te implor!*

Vol. 1

QUANTUM
PUBLISHERS

„Suntem responsabili pentru cei pe care i-am făcut să ne iubească.”

S. Baștovoi

Capitolul 1

1 inbox

... și-mi pregătesc cuvintele grijuliu înainte să-ți scriu, să nu cumva să te dezamăgesc. Știu cât ești de pretențioasă când vine vorba de asta, și îmi scriu frazele în minte, și îți anticipez răspunsurile (asta e cel mai obositor, să știi). Și toate astea cam două-trei zile înainte, timp în care îți văd avatarul online, eu stau pe invizibil (ai ghicit) și de acolo din ascunzișul meu, te pândesc. Dacă mă mănâncă pielea să-mi trec avatarul online și-mi scrii ceva, sunt terminat. După „bună” al tău, m-am blocat. Și mă fac că am treabă, că nu am chef de tine sau de nimeni, că nu-mi pasă sau că îmi ești indiferentă. Și așa indiferentă cum îmi ești dau o fugă să văd dacă ești acasă, îți văd lumina aprinsă, îți văd mașina parcată, și acum, asigurat că totul e în regulă, mă întorc în fața laptopului, hotărât să vorbesc cu tine. Și tu ești away, sau busy sau nu mai ești deloc. Îți trimit două vorbe banale drept răspuns și apoi, gata. Ți-am răspuns, îmi zic. După care încep iar monologul meu interior sau construiesc dialogul în minte. Îmi pregătesc discursul, îți anticipez răspunsul, ceea ce e greu cu dispoziția ta schimbătoare, cu arta ta de a aranja cuvintele în favoarea ta, de a le da sensuri.

Hai, că pe ăsta ți-l trimit. Fie ce o fi!

... era în draft... by the way... :)

Mi-a plăcut! Drăguț, sensibil, și chiar ai făcut bine că mi l-ai trimis, am putut să descopăr sensibilitatea pe care o ții bine ascunsă de privirile mele. Mai ai și altele în draft?

Glumesc! Ai fost spontan, și mi-a plăcut. Nu-ți pregăti discursuri, lasă libere cuvintele și gândurile. Să curgă. Fă-mă să zâmbesc :). Dacă-ți reușește, m-ai cucerit.

Tu nu știi? Cuvintele sunt copii mei. Eu trezesc cuvintele dimineața, eu le hrănesc, eu le plimb și tot eu le duc seara la culcare.

Nu știi că eu vorbesc liniștea din interiorul cuvintelor? Eu le așez, eu le combin, le dau viață, ne jucăm și construim povești împreună. Ele există prin mine și eu trăiesc prin ele. Eu le dau un sens. E teritoriul meu. În care te primesc. Hai, încearcă!

Sunt online!... by the way :)

Sent

Capitolul 2

Am încurcat drumul. Mergeam încet de tot și era o li- niște ca într-un tablou. Am preferat să oprească muzica; ajunsese să mi se pară o zdrăgăneală banală în comparație cu adâncimea gândurilor mele. Nu a comentat nimic, deși știu că-i plăceau acele melodii puse pe *repeat* de 300 de ki- lometri încoace, a făcut cum mi-am dorit eu. Cele trei re- țele ale telefoanelor mobile erau în afara ariei de acoperire, deci puteam muri amândoi aici fără să știe nimeni unde ne zac trupurile, sau puteam trăi o veșnicie la fel, fără să știe nimeni pe unde hoinărim. Frumusețea acestui peisaj ne tăia respirația, îl admiram împreună, tăcuți și afundați în gânduri. Am oprit mașina, am coborât și ne-am aprins câte o țigară. Stăteam rezemată cu spatele de mașină și priveam timpă acel colț de lume sălbatică.

El și-a inspectat pagubele. Drumul nu era mult circu- lat, aș putea zice că era chiar pustiu, nici nu cred că era destinat mașinilor, nu întâlnisem nici măcar una de ceva kilometri buni. Era plin de gropi și denivelări. Experiența mea în șofat nu era prea strălucită, așadar n-am putut rata câteva gropi oricât m-am căznit. A făcut mașina ca dracu` de câteva ori, de am zis că se despică în două, ba m-am uitat și în spate să văd dacă n-am pierdut ceva. El a înghițit în sec, eu mi-am cerut scuze, el a spus că oricum n-am cum să le evit pe toate, eu am insistat să treacă el la volan... Una peste alta, i-am zgâriat jantele. Era tare mândru de ele, nu m-a certat, nu s-a plâns prea tare, dar nici bine nu i-a picat, sunt convinsă. Era o mașină nouă, iar el se fălea cu ea, mai cu seamă că nu erau multe pe atunci de genul acela. Iar jantele alea... Vai! Mi-a trâncănit întruna despre cât de frumoase și deosebite erau... Și că acum nu mai sunt.

— Știi ce? Lasă, mă bucur! Uite așa! Mă bucur că ai

făcut tu asta, când mă vor întreba prietenii mei ce au pățit frumusețile astea de jante, o să îmi amintesc cu drag de tine și o să zic așa: o fată simpatică foc; i-am dat să conducă și uite ce a făcut. Băi, oricât de frumoasă ar fi femeia, să nu-i dați mașina să o conducă!

Săracul, încerca să se consoleze. El a vrut să conduc, nu a fost intenția mea, ba eu chiar am insistat de câteva ori să treacă el înapoi la volan.

— Îmi pare tare rău. Eu ți-am spus că nu sunt strălucită. Tu ai insistat să o fac.

— Nu e problemă. Lasă...

— Sunt prima femeie care a condus mașina asta?

A încuviințat înclinând capul.

— Nu te cred.

— Știu. Nici nu țin să te conving; o să găsești tu motive să nu mă crezi. Hai, lasă, mai bine să coborâm până acolo, să stăm pe malul apei.

Era un braț micuț al Dunării pe care nu se naviga. Câteva bărci erau legate de un podeț care se voia a fi un fel de debarcader, tare dărăpănat de vreme. Apa era, mai degrabă, o baltă acoperită cu nuferi – părea că stă încremenită. De fapt, totul părea încremenit în timp acolo. Din celălalt mal se ridica un munte stâncos, iar undeva, în stânga noastră, două egrete înaintau grațios printre frunzele nufurilor. Nu se auzea decât plescăitul apei când păsările puneau piciorul pe suprafața ei. Ne-am așezat pe acel podeț, unul lângă celălalt și mi-am lăsat capul să se odihnească pe umărul lui. Am rămas un timp așa tăcuți, contemplând liniștea aceea.

El se juca cu mâna în părul meu, iar eu, distrată, mângâiam petalele unui nufăr cu degetele de la picioare. Continua să-mi mângâie șuvițele și, la fiecare atingere, stomacul meu zvâcnea.

Pff, la naiba! Aveam fluturi în stomac oare? Nu! mi-am

alungat rapid gândul. Poate îmi era foame? Nu mâncasem încă nimic. Nu, nu era asta. Atunci? Sete? *Aaahh, la dracu', fi serioasă! Se zbat fluturii de zor în interiorul tău.*

S-a ridicat în picioare, și-a întins oasele și s-a așezat din nou, de data asta cu capul în poala mea.

— Auzi, frumoaso?

— Cu cratimă?

— Fără.

— Aud.

— Ai trăit vreodată un moment pentru care să crezi că ar merita să mori?

M-am gândit.

— Nu... nu cred să fi trăit un astfel de moment, nu-mi amintesc... Dar tu? Ai trăit?

— Țsta ar fi un moment. Aș muri acum, și n-aș avea niciun regret.

Am tăcut. Ce chestie ciudată! Era acolo o adunătură de sentimente și de întâmplări absolut fabuloase. Momentul și clipele ce o precedaseră erau și ele pline de profunzime și mister.

Un regizor de film ar fi dat lovitura vieții lui cu scenariul asta, iar noi vrem să murim. Ce prostie!

Capitolul 3

Luminile nopții îmi captau atenția. Nu vedeam decât strălucirea farurilor din față. Pe buze simțeam gustul sărat al lacrimilor. Atâtea trăiri, atâtea simțiri... Toate pierdute într-un timp atât de scurt și, totuși, atât de lung. Gândeam doar în față, fără să-mi întorc gândul nici măcar în lateral. Copaci impozanți, reclame prost luminate, ceață și întuneric, prea mult întuneric. Am privit înapoi pentru ultima oară. Prin bezna amăgitoare nu reușeam să văd decât faruri și umbre mișcătoare, umbre ce se țineau vii după noi.

— La ce te uiți?

— La nimic.

— Ne-a depășit de mult! Nu l-ai văzut?

— Nu.

— Prin dreapta. A încetinit când ne-a ajuns, s-a uitat chiar și la tine preț de câteva secunde, tu unde erai atunci?

— Nu l-am văzut, am spus, scuturând din cap pentru a-mi întări negația.

— Cum e posibil să nu-l vezi? Erai ocupată să-l plângi sau ce? Nu merită să-l plângi, de fapt nu merită nimic. Nu merită să fii atât de tristă. Auzi? Vorbesc cu tine acum, nu sunt radioul. HELLOOOO... AUZI? NU MERITĂ !

— Aud. Nu trebuie să țipi.

Mda... Nu merita, știam și eu asta, mult mai bine decât știa el, doar că nu-l plângeam pe el, ci pe mine. Și nu aveam chef de polemica asta live acum. Din spatele ecranului calculatorului era altceva. Acolo puteam să-i vorbesc mai lejer și încasam altfel muștrările lui. Acum, parcă îmi trage o palmă peste față, și eu trebuie să țin gura închisă și sentimentele ferecate cu lacăt.

L-am chemat, iar el a venit să mă ia, fără idei preconcepute, fără glume, fără ca inima să își bată joc. Nimeni

nu m-a ajutat. Nici mama, nici tata, nici alți prieteni. Nimeni. Absolut nimeni. L-am chemat fără să aștept nimic în drumul meu spre nebunie. Fără cuvinte, fără dragoste, fără remușcări, fără să îmi mai pese de nimic și de nimeni. Uite așa am ajuns în mașină cu el, iar acum mă lăsam condusă în lume. Și toate astea s-au întâmplat pentru că altcineva nu apreciaze „nimicul” pe care-l aveam de oferit. Mda... Ce ar fi mai fost de făcut acolo? Nimic! Deci... Drum bun!

— Unde mergem? am reușit să întreb după nu știu cât timp de învârtit aiurea prin oraș.

— Păi, cam unde vrei să mergi acum? Ți-e foame?

Am scuturat din cap în semn că nu.

— Vrei să ne mai plimbăm puțin? Să mergem în parc? Coborâm din mașină să iei puțin aer, vrei?

— Pe vremea asta? Ești nebun? Ferească Dumnezeu! Nu, nu vreau, am repetat gestul hotărât de mai devreme.

— Nu? Nici asta nu vrei să înțeleg. Ei, dacă nici asta nu vrei și nu ai nici altă idee, atunci mergem acasă.

— Acasă?

— Da, acasă. La mine. Ce, îți imaginezi cumva că te-aș fi dus înapoi la tine?

— Nu. Dar la tine...

— Stai liniștită, nu am de gând să te violez. Sau poate vrei să te duc înapoi, să stai singură acolo? Și poți să mă rogi, că nu te duc. Poate mâine. Ba nici mâine. Te duc poi-mâine. Sau poate nu te mai duc deloc. Cine știe?

Absentă, am aprobat.

— Da, OK... merg la tine acasă.

— Mergi? Mă faci să râd. Ai și altă variantă?

— Am.

— Da, ai? Care ar fi?

Îmi dispăruse orice chef de conversație.

— OK, atunci. Să căutam o benzinărie, altceva nu e deschis la ora asta. Să cumpărăm țigări și o sticlă de vin.

Roșu. Demidulce. Așa îți place, nu?

— O sticlă de vin?

— Da. O sticlă de vin. Vrei două? Sau mai vrei ceva de aici? Zi, că nu mai ieși din casă două zile, te sechestrez acolo până nu mai văd lacrimi pe obrazii ăia.

— Nu vreau nimic. Ia doar vinul.

— Bine, vin să fie. Uite cum facem: o golim în delir. Fiecare, un pahar și în fiecare pahar punem câte un gând amar, ce zici? Și le bem, eu pe al tău, tu pe al meu. Și mai punem câte un pahar, și zburăm și visam, ne drogăm.

M-a pufnit râsul printre lacrimi. Combinația dulce-amară.

— Bine... Așa facem..

— Ți-a plăcut, nu? Am auzit asta într-o melodie, am făcut-o și eu pe interesantul acum, să te amuz, îmi strigă în timp ce coborî, trântind portiera în urma lui.

Îmi plăcea ideea. Recunosc ca aș vrea să zbor puțin și poate să rămân acolo sus, în înălțimi. Dar acum îmi treceau prin cap o mie de gânduri care se jucau batjocoritor cu mintea mea. Cheia era în contact.

Hm... Cât îmi ia să trec la volan, să fug și, poate, să dispar? Se descurcă el fără mașină.

Dar m-am gândit prea mult, deja venea cu sticla de vin.

Cu fiecare minut petrecut lângă el, realizam că mă îndrept spre nimic. Și nu era prima oară când gândeam asta. O lacrimă rebelă mi-a scăpat, dar mi-am șters-o rapid cu o suviță de păr, sperând ca el să nu observe gestul.

— Iar bocești, fată? Hai, zi repede, de ce bocești acum? Hai... vorbește cu mine, descarcă-te!

— Păi, cum să nu bocesc... Nimeni și nimic nu mă vrea. Tu de ce faci asta pentru mine? Eu nu mai am niciun simț în viață, să știi. Nu mai sunt capabilă să simt nimic. Nici nu cred că voi mai fi vreodată. Am secăt, mă usuc, mă despic. Sunt moartă, zombi, un walking dead, tu nu mă vezi?

— Prostii! Supărarea o trăiești destul de intens. Țta nu-i tot sentiment? Și eu te vreau, cum adică nu te vrea nimeni? Eu sunt nimeni pentru tine? Sau acum? Auzi la ea, nu o vrea nimeni, nu simte nimic... Uite! Pe el îl urăști și eu îți sunt drag. Cred că ești foarte supărată acum, ai motive să fii. Dar nu e așa negru cum zici tu. Ai să vezi, dă-ți șanse, viața e frumoasă. Pot să adaug, lângă mine, dacă vrei.

Pe el nu îl urăsc, nu cunosc pasul ăsta, de la iubire la ură, din nefericire pentru mine. Dar gândul ăsta vreau să-l țin pentru altă dată. Iar tu, da, îmi ești drag... sau cum mi-oi fi, habar n-am, îmi place să fiu cu tine, lângă tine, ce o mai fi și asta... Nu știu.

Am ajuns în apartamentul lui.

Era cald, ordine și mirosea a cafea proaspăt făcută. Nu eram pentru prima oară aici, singură cu el, dar parcă acum era altceva, diferit de alte dăți. Laptopul era deschis și, automat, am întins brațul și am atins mouse-ul. Ecranul se luminează, aducându-mi sub ochi fereastra de YMessenger cu întreaga discuție. Am citit puțin, apoi am abandonat. Acum eram și mai stingheră. Voiam să fumez. Am căutat o scrumieră însă, negăsind niciuna, am gândit că pot să profit de moment și să rămân singură cu mine.

— Mă duc să fumez la bucătărie.

— Fumează aici. Acolo e rece, a fost geamul deschis până acum.

Știam că mă lasă să fumez acolo, m-a lăsat și alte dăți, dar voiam să fug puțin de prezența lui; începuse să mă strângă. În bucătărie, am zărit expresorul de cafea unde aștepta o cană plină cu cafea. O apuc cu poftă și beau jumătate din ea. Lichidul fierbinte mi-a încălzit tot corpul, și am simțit pentru prima dată căldura după 24 de ore de maraton. Cu restul de cafea rămas, m-am îndrept către fereastră, căutând prin buzunare. Nu aveam țigări, evident. La dracu' ! Și mă întrebasese la benzinărie dacă doresc ceva!